

Отначало тя забравила, че била пратена за вода, ала когато кученцето заспало дълбоко, тя си спомнила, че ще си изпати лошо. Но какво да прави кученцето? Кждѣ да го дѣва и какъ да го разбуди, когато било толкова измъчено и тъй сладко заспало?...

Този день баба Тодсра чакала дълго врѣме за вода. И когато Лалка дошла, лѣвата ѝ буза почервенѣла и подпухнала отъ тежката ржка на бабата.

Но тази плѣсница не я огорчила, както други пжтъ; само за мигъ сълзи оросили очитѣ ѝ. Врѣме ли било сега за плачъ? Трѣбвало по-скоро да свърши работата си. Ето тамъ, подъ старата ела я чакало гладното кученце. Като намѣрила свободно врѣме, тя пакъ отърчала при него.

Кученцето било на сжщото мѣсто, дѣто го оставила. То спѣло на мекия мѣхъ. Щомъ чуло стѣпки, то залаяло, спуснало се къмъ Лалка, прѣметнало се прѣдъ нея на грѣбъ и радостно заскимтѣло и въртѣло опашка. Лалка замилвала кученцето и го нахранила съ отдѣления отъ обѣда си хлѣбъ.

То станало нейно. Тя го нарекла „Звѣздица“, защото на челото си имало бѣли косъмчета като звѣздичка. Сега тя имала кого да обича и за кого да се грижи.

Когато кученцето се наяло, тя го хванала за прѣднитѣ крака и почнала да се върти съ него. Послѣ тя го оставила на трѣвата и се заловила да му прави легло. Трѣбвало да му направи леглото тъй, че никой да не го намѣри и хвърли пакъ въ поточето.

Съ голѣмъ трудъ тя домъкнала отъ дома си вехтъ сандѣкъ и захлупила съ него кученцето. Когато не могла тя да бѣде при него, то трѣбвало да лежи подъ сандѣка, а за да не му бѣде задушно и тъмно, тя отворила двѣ малки прозорчета.

Ако тази нощъ баба Тодора не бѣше спала тъй дълбоко, тя би забѣлѣжила, че Лалка не спи а само се върти. Лалка мислѣла само за „Звѣздица“. Едва на сутринята, когато почнало да се развидѣлѣва, Лалка заспала. Тя сънувала милата си „Звѣздица“.